

slušnost byla zachována i v § 2 (2) zákona čis. 100/1931 sb. z. a n. Byla-li věc u určitého soudu řádně zahájena, trvá, pokud soudní chráněnství nebylo ukončeno (§ 29 j. n.). Není pochybnosti, že jest ukonem opatrovnického soudu rozhodnutí o povinnosti k výživě nezletilců, jsoucích podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákona, jež plyne z rodinného svazku a jest založena v právu rodinném (§ 141, 143 obč. zák.). Každé poručenství neb opatrovnictví má tvořiti jediný celek a nemá býti rozčleňováno na jednotlivá poručenská neb opatrovnická soudní opatření, prováděná u různých soudů. Vedlo by to k důsledku, že by v témže poručenství neb opatrovnictví bylo několik spisů u různých soudů, čímž by trpěl i přehled učiněných opatření, i souvislost dalších úkonů s úkony předcházejícími. Ježto podle zjištění rekursního soudu stěžovatelkou nenapadeného vede se opatrovnictví nad nezletilým dítětem u okresního soudu v Ústí nad Labem, kde bylo určováno výživně proti manželskému otci, právem rekursní soud uznal tento okresní soud za příslušný k rozhodnutí i o nynějším návrhu, ježto okolnost, že otcovská bába má řádné bydliště v obvodu prvního soudu, je pro příslušnost opatrovnického soudu bez významu.

Čís. 13926.

Nebyla-li pachtovní smlouva majitele biografické licence s tím, kdo provozoval biograf na vlastní účet, schválena správními úřady, jest majitel licence zavázán ze smluv, jež uzavřel jeho úředně ohlášený zástupce pro biograf.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1934, Rv I 1260/32.)

Žalující firma domáhala se na majitelce biografické licence kina Louvre zaplacení za zapůjčené filmy. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: První soud zjistil, že se objednávky filmů, za jichž zapůjčení se žalující strana domáhá zaplacení částek již dospělých, staly v době, kdy byl provoz biografu žalovanou pronajat Bedřichu T-ovi, ale také správně uznal smlouvu mezi žalovanou stranou a T-em za nicotnou, poněvadž se přičií zákazu § 9 nař. ze dne 18. září 1912 čis. 191 ř. zák. Nicotné ujednání nemůže vyvolati nijaké účinky a zejména pro souzený případ jest posuzovati věc tak, že provoz bia, třebaže se fakticky dál v režii a na účet T-ův, právně platí za provoz strany žalované. Názor žalované strany, že smlouva není nicotná, ježto v nařízení čis. 191/1912 není to výslovně uvedeno, a že tomu nasvědčuje i předpis § 26 téhož nařízení, z něhož je patrné, že zákaz propachtování směřuje jen proti majiteli licence z důvodů policejné administrativních, nelze uznati za správný. Z doslovu předpisu § 9 vyplývá, že propachtování licence je zakázáno, tedy smlouva pachtovní o provozu jinou osobou, než majitelem licence neb úředně schváleným zástupcem licenciáta. Nejde o zákaz týkající se jen majitele licence, nýbrž o zákaz, jenž neuznává smlouvu zákazu se přičiící za existující. Ježto T., třebaže měl smlouvu o provozu biografu na svůj účet, nebyl oprávněn k provozu a výkon licence se dále uskutečňoval, šlo o výkon, při němž za podnikatele platí majitel licence a ujednání s T-em nejeví na venek účinky. K tomu přistupuje, že žalovaná svého úředně schvále-

ného zástupce V-a neodhlásila, když přešel od ní do služeb T-ových jako ředitel biografu, takže platil nadále za jejího zástupce. Bylo zjištěno, že objednávky filmů, za jichž zaplacení se žaluje, byly uskutečněny V-em za biograf Louvre, třebaže se i T. jednání zúčastnil. Žalovaná strana tímto jednáním, provedeným pro její biograf, je vázána. Předala protiprávně provoz T-ovi, měla příjem ve formě nájemného a, ježto přenechání provozu proti zákazu není právně účinné, musí nésti i důsledky toho, že smlouvy s T-em vlastně není a biograf přec byl provozován, z čehož měla výtěžek (nájemní). Okolnost, že snad T. nezaplatil celé nájemné, je vedlejší. Propachtování biografu proti zákazu jde na nebezpečí majitele licence, a poměr jeho k takovému pachtýři není poměrem právním, na venek působícím, jde jen o vnitřní poměr obou. Z toho důvodu nemůže pro posouzení věci míti význam okolnost, že snad žalující strana o nájmu biografu T-em věděla. T. nebyl, jak zjištěno, úředně schváleným zástupcem žalované pro provoz biografu a nebyl tedy oprávněn k provozu. Bylo však i zjištěno, že žalující strana nebyla formálně vyrozuměna, že provoz bio převzal T., že neznala blíže obsah smlouvy T-ovy, kteréž zjištění odpovídá výsledkům průvodů. Pravda je však, že B., zástupce žalující strany, věděl od V-a, že T. najal bio Louvre. Ale jak již uvedeno, nemůže ani vědomost žalující strany nic změnit na stanovisku, že žalovaná strana je zavázána z objednávek pro její biograf, jehož provoz protiprávně přenechala T-ovi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně. Obzvláště jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že jest nicotná smlouva, jíž dovolatelka propachtovala Bedřichu T-ovi provoz biografu »Louvre«. Podle zjištění soudů nižších stolic nebyla smlouva mezi dovolatelkou a Bedřichem T-em schválena správním úřadem, ba nebyla mu ani ohlášena. Nejde na tom, že žalobkyně věděla, že dovolatelka propachtovala kino Bedřichu T-ovi, když si žalobkyně musila býti vědoma, že tato pachtovní smlouva jest neplatná, a když bylo zjištěno, že úředně ohlášený zástupce dovolatelčin Vladislav V. uzavíral smlouvy o půjčení filmů se žalobkyní vždy jen pro bio »Louvre« a nikdy pro Bedřicha T-a a že naopak tento se zásadně tomu vyhýbal, podepsati svědkovi uzávěrku. Vychází-li se z tohoto skutkového zjištění, jest též uznati za správný právní závěr soudů nižších stolic, že námitka nedostatku pasivní legitimace dovolatelkou vznesená není opodstatněna.

Čís. 13927.

Pojišťovací smlouva.

Pojišťovna nemůže zrušiti smlouvu, zaplatil-li pojistník premii teprve po třicetidenní lhůtě, nevyvozovala-li tento důsledek ani v dřívějších případech, kde pojistník platil premie rovněž až po třicetidenní sečkávací lhůtě.